

Prædiken til Skærtorsdag 2021

Jeg gør præcis som det passer mig. Og jeg er helt ligeglad med hvis min opførsel går over de andres grænser. Jeg siger lige hvad jeg har lyst til uden tanke på om mine ord kunne støde den anden. Har jeg ikke ret til at leve som jeg vil? Det begynder i børnehaven. Og fortsætter i skolen. Hvor børn opdrages til, at de ikke skal lade sig begrænse af noget som helst. Det er vigtigere selv at kunne folde sig frit ud end at kunne give plads til andre. Jegets uindskrænkede og grænseløse frihed kommer i første række. Men er der ikke en sandhed i det som Paulus siger: Alt er tilladt men ikke alt gavner. Alt er tilladt men ikke alt bygger op. Duer det kun at tænke på hvad der er bedst for dig selv? Skal vi ikke også hele tiden have i tankerne hvad der er bedst for mit medmenneske? I den tid som vi lever i lige nu er der blevet sat grænser for vores frihed. Vi kan ikke på samme måde som vi har været vant til og måske også taget for givet udfolde os frit. Vi har måttet øve os i at give afkald. At tage særlige hensyn. At lade andre få mere plads. Salmedigteren Iben Krogsdal blev bedt om at nævne et håbstegn i denne coronakrise. Hun svarede: Hver eneste gang et menneske går til side for en anden, er der håb i verden. Det er selvfølgelig trist, at vi ikke kan røre ved hinanden. Men jeg synes også, at det er smukt, at vi med kroppene tegner livsbuer omkring hinanden. Det er som om vi igen og igen siger. Jeg skal nok passe på dig. ” AT tegne en livsbue. Er at bøje af. Gå til side. Gøre plads for den anden. Sådan skønner vi på, at vi har hinanden.” Og hvad var vi uden hinanden? Det er i mødet med de andre. Det er i vores relationer til hinanden, at vi bliver til dem vi er. At vi vokser. At vi modnes. At vi formes. Sådan havde det også været for disciplene som nu er samlet rundt om påskebordet. Fra det øjeblik, hvor Jesus havde kaldt på dem. Kom og følg mig. Var deres liv blevet et andet. Sammen med ham var livet blevet større. Rigere. I hans nærhed, ved at lytte til ham og lære af ham. Se alt det gode han gjorde. Var de ikke længere dem de havde været engang. Jesus havde åbnet deres hjerter for Gud. Han havde lært dem Gud at kende. Og så havde han givet dem troen. Men nu i det øjeblik da de var samlet rundt om påskebordet vidste de ikke, hvad de skulle tro. Min time er nær. Havde han sagt. Hvad betød det? Flere gange havde han fortalt dem, at der kom et tidspunkt, hvor han ikke skulle være iblandt dem længere.

Han skulle tages fra dem. Han skulle dø. De forstod det ikke. For hvorfor? Det gav absolut ingen mening at Jesus. Ham, der havde talt så overbevisende om Gud, sagt så mange stærke og vise ord, gjort så meget godt, hjulpet så mange, givet så mange mennesker håb, fyldt så manges hjerter med Guds kærlighed. Ham som de troede på var Guds egen søn. Hvorfor skulle han ikke være her i verden mere? Hvorfor skulle de miste ham deres mester og deres ven? Min time er nær. Havde han sagt. Var det nu? De forstod ingenting. Og da de så hørte Jesus sige: "En af jer vil forråde mig." Blev de dybt ulykkelige. Forråde Jesus? Hvem kunne dog få den afsindige og ondsindede tanke? Var det Satan, den onde selv, der var på spil imellem dem denne aften? Hvem af os er det? Det er vel ikke mig, Rabbi? Spurgte Judas. "Du sagde det selv." Judas blev ham, der skulle angive Jesus til de romerske soldater. I haven. Med et kys. Men var han den eneste af dem, der svigtede? Ikke mindre end tre gange senere den aften benægtede Peter, at han kendte Jesus. Jeg ved ikke, hvem det er du taler om. Og i nattens mørke da Jesus mærkede dødsangsten komme snigende - i det øjeblik, hvor han havde allermest brug for at hans venner vågede sammen med ham. Sov de fra det hele. Og da Jesus blev arresteret var de pludselig over alle bjerge. Selvom Jesus godt vidste hvordan de en for en ville svigte ham i de kommende timer viste han dem så bort fra sit bord? Han lod dem blive. Hos sig. Jesus viser intet menneske bort. Hos ham. I fællesskabet med ham er der plads til os alle. Alle os der svigter, sårer, forråder og gør hinanden ondt. Alle os syndere. Er vi syndere? I vores nye bibeloversættelse findes ordet synd ikke længere. Synd er blevet til selvoptagethed. Selvoptagethed er en synd. For hvad sker der hvis vi alene retter blikket og hele vores opmærksomhed ind i os selv. Som om vi her inde skulle kunne finde lykken og selve meningen med livet. Så ødelægger vi vores relationer. Vores livliner. Vores kærlighedsbånd. Til hinanden og til Gud. Vi forkrøbler. For vi lever af fællesskabet med hinanden. Af fællesskabet med Jesus. Det vidste han som ved alt om os. Og derfor samlede han disciplene om sig den sidste aften. Han samlede dem om et måltid. I brødet og i vinen. Som er tegn på mit legeme og mit blod. Giver jeg mig selv til jer. Sådan som jeg giver mit liv. Af kærlighed. Når vi holder nadver sammen om lidt. Så giver Jesus sig selv. Til os. Han forbinder sig med os. I brødet og i vinen. Og vi hører ham sige: Gør det altså spis brødet og

drik vinen til ihukommelse af mig. Husk mig. Husk hvad jeg har gjort og hvad jeg gør. For dig. Husk hvem jeg var og hvem jeg er. For dig. Din frelser. Din mester. Din herre. Din ven. Som med min død på korset har sat dig fri. Fri til at leve. Ikke præcis som det passer dig. Men leve dit liv. I kærlighed. Til Gud og til din næste. Amen. Ære være faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. amen